30 Ιουνίου 2014

Ανακομιδή Λειψάνων του π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου (video)

/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

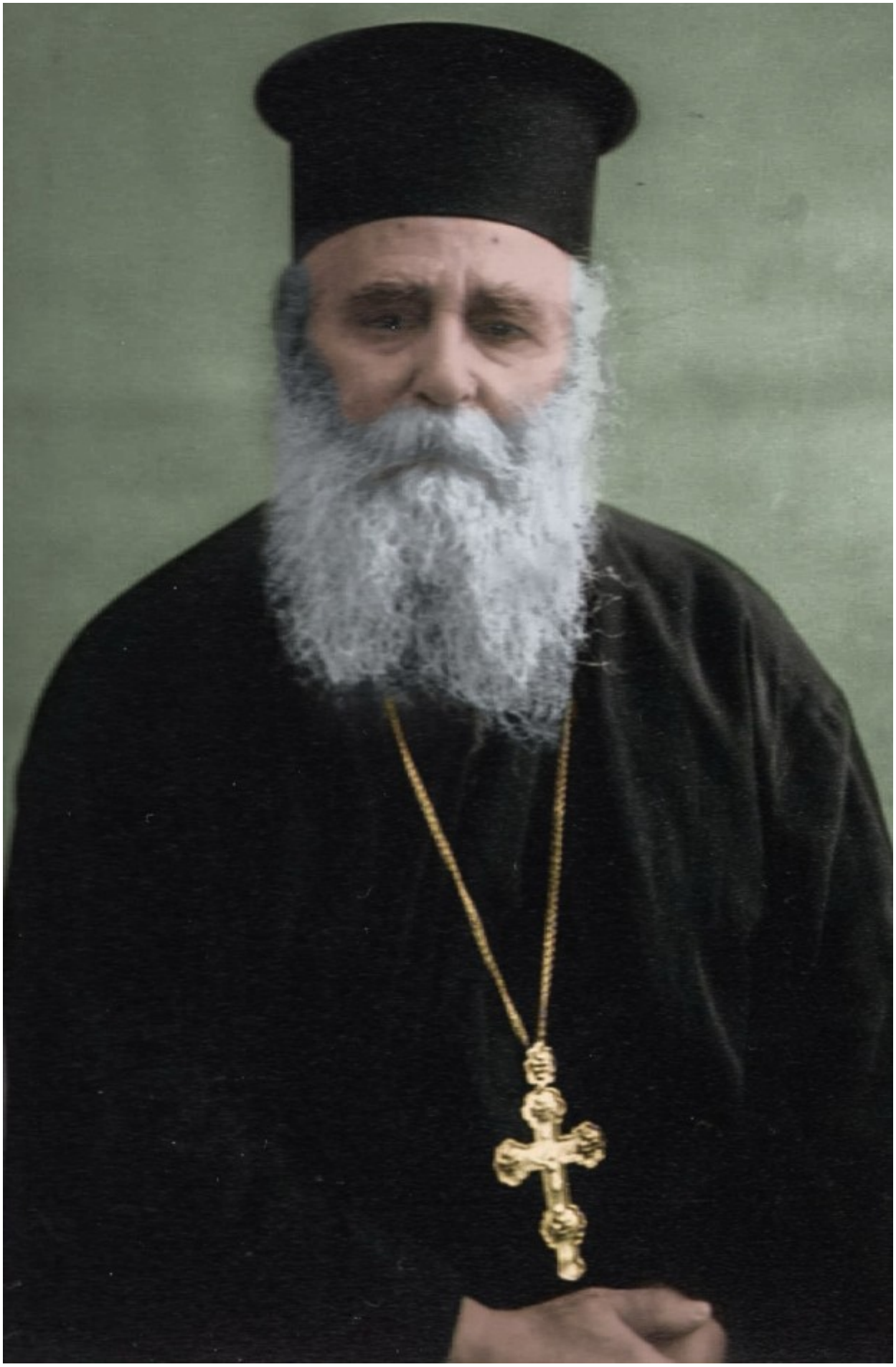
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

Πενήντα χρόνια συμπληρώνονται ἐφέτος ἀπό τίς 30 Ἰουνίου 1964, ὅταν ἄφησε τόν μάταιο τοῦτο κόσμο ὁ ἀοίδιμος διδάσκαλος καί πνευματικός πατέρας τῶν Πατρῶν, Ἀρχιμανδρίτης π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος, ἡ ὁσιακή μορφή τοῦ ὁποίου παραμένει ζωντανή στίς καρδιές τῶν εὐσεβῶν Πατρέων, καί ἔτσι πιστεύομε θά παραμένῃ, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Σύμπας τότε ὁ Πατραϊκός Λαός, μέ δάκρυα στά μάτια καί μέ τά ἄνθη τῆς εὐγνωμοσύνης του, προέπεμψε στήν αἰωνιότητα μέ ὕμνους καί ᾠδές πνευματικές, ἀπό τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς πόλεώς μας, τόν ἀκάματο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, τόν διαπρύσιο κήρυκα τῶν ἱερῶν ἀληθειῶν, τόν θερμουργό καί ζηλωτή κληρικό, πού ἀνεμόρφωσε πνευματικά τόν τόπο καί ἐγλύκανε μέ τήν ἁγία παρουσία του καί τούς πατρικούς του λόγους τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Κλῆρος καί Λαός, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων, συνώδευσαν στήν τελευταία ἐπί γῆς κατοικία του, τόν καλό ποιμένα, τόν ἀνεπανάληπτο πνευματικό, τόν ἀπαστράπτοντα ἀδάμαντα, τόν ἀκάματο, μαχητικό καί ἐνάρετο, ἀγωνιστή κληρικό, τόν πλουτιστή τῶν πενήτων, τῶν ὀρφανῶν τόν προστάτη, τόν ὁδηγό τῶν νηπίων, «τῶν ἀρνίων τοῦ Χριστοῦ», ὅπως συνήθιζε νά τά ἀποκαλῇ ὁ ἴδιος, τόν ὁραματιστή κοινωνικό ἐργάτη, τόν εὐγενῆ, τόν σεμνό, τόν ἁπλοῦν καί ἀνεξίκακο Λειτουργό τοῦ Ὑψίστου.

Πενήντα χρόνια μετά, Κυριακή 29 Ἰουνίου 2014, ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου,
ὅλοι θά εἴμαστε ἐκεῖ, στόν τάφο πού φυλάσσει τά Λείψανα τοῦ π. Γερβασίου. Στίς 5:30 τό ἀπόγευμα, θά τελέσωμε
τόν Ἑσπερινό στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, στίς Κατασκηνώσεις τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς στά Συχαινά, πού ὁ ἴδιος ὁ ἀοίδιμος Γέροντας ἵδρυσε, καί ἐν συνεχείᾳ μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐχή τοῦ μακαριστοῦ καί πολυσεβάστου πατρός, θά προβοῦμε στήν ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων του.

Τοῦτο εἶναι χρέος μας ἱερό πρός τόν ἡγιασμένο τοῦ Θεοῦ θεράποντα, τόν π. Γερβάσιο,
εἶναι ἀπότιση φόρου τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης πρός τόν μεγάλο αὐτό εὐεργέτη τῆς Πατραϊκῆς κοινωνίας.

Σᾶς καλῶ καί σᾶς προσκαλῶ ὅλους σέ αὐτή τήν εὐλογημένη τελετή καί ἁγία ὥρα, ὥστε νά ποῦμε
γιά μία ἀκόμη φορά «εὐχαριστῶ» στόν π. Γερβάσιο καί νά ζητήσωμε τήν εὐχή του.

Τήν ἑπομένη ἡμέρα, Δευτέρα 30 Ἰουνίου, θά τελέσωμε τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
τῶν Κατασκηνώσεων καί ἱερό μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ καί ἁγίου Γέροντος.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καί ὥρα 7:30, στόν ἴδιο χῶρο, θά τελεσθῇ Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός
καί θά ἀκολουθήσῃ ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στήν ζωή τοῦ π. Γερβασίου.

Πιστεύω ὅτι θά ἀκούσετε ὅλοι αὐτό τό σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας καί θά συναντηθοῦμε στόν χῶρο τῶν Κατασκηνώσεων τοῦ π. Γερβασίου, γιά νά ἀσπασθοῦμε τά ἡγιασμένα Λείψανά του.

Νά ἔχωμε τήν εὐχή του.

ΙΕΡΟΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ

Πενήντα χρόνια μετά τήν κοίμησή του, ἡ Πάτρα ἀσπάσθηκε τά Λείψανα τοῦ ἡγιασμένου «Παπούλη» της, τοῦ π. Γερβασίου (Παρασκευοπούλου), τοῦ διδασκάλου καί πνευματικοῦ της ὁδηγοῦ. Τοῦ λαμπροῦ κληρικοῦ μέ τό ἀδαμάντινο ἦθος, τοῦ ἐναρέτου,
τοῦ ἀκαμάτου καί ἀσυμβιβάστου ἱεροκήρυκος, τοῦ παπᾶ τῆς φτωχολογιᾶς, τοῦ προστάτου τῶν προσφύγων, τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων στήν Ἑλλάδα.

Πενήντα χρόνια μετά, ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Χρυσόστομος εὐλόγησε μέ τήν τιμία κάρα τοῦ ἁγίου Γέροντος τόν Λαό τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως τῶν Πατρῶν, παρουσίᾳ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὕδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ.κ. Ἐφραίμ, Κηθύρων κ.κ. Σεραφείμ, καί Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ.κ.

Ἱερεμίου, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν στίς συγκινητικές λατρευτικές ἐκδηλώσεις.

Πλῆθος Κληρικῶν καί Μοναχῶν καί πλήθη Λαοῦ ἔραναν μέ δάκρυα καί μύρα καί ροδοπέταλα, τά Λείψανα τοῦ «Παπούλη» τῆς Πάτρας, καί ἐπανέλαβαν ὅ,τι σύμπας ὁ Λαός ἐκραυγάσε κατά τήν ὥρα, τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας του τήν 1η Ἰουλίου 1964: «Εἶναι Ἅγιος!».

Συγκλονιστικό τό κήρυγμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἐσκιαγράφησε μέ λόγους μοναδικούς τήν προσωπικότητα τοῦ ἱεραποστολικῶς ἐργασθέντος καί ὁσιακῶς τελειωθέντος π. Γερβασίου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε μικρό παιδί, πάμπτωχο καί πονεμένο, ἀπό τήν Ἀρκαδία γιά νά δώσῃ τά πλούτη καί τά βάθη τοῦ πνεύματος στόν Πατραϊκό Λαό καί νά φύγῃ πάλι πάμπτωχος γιά τήν οὐράνια πατρίδα.

Τά Λείψανα τοῦ π. Γερβασίου τοποθετήθηκαν σέ εἰδική Λειψανοθήκη ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῶν Κατασκηνώσεων στά Συχαινά τῶν Πατρῶν, τόν ὁποῖο Ναό ἐκεῖνος ἔκτισε καί τίς ὁποῖες κατασκηνώσεις ἐκεῖνος ἵδρυσε.

Ἐπισυνάπτεται τό κείμενο τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν.
ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ
(29/6/2014)

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

«Καί τήν ράβδον... λαβέ ἐν τῇ χειρί σου καί πορεύσῃ... καί πατάξεις τήν πέτραν, καί ἐξελεύσεται ἐξ αὐτῆς ὕδωρ, καί πίεται ὁ λαός» (Ἐξοδ. 17, 5-6).
Δοξολογίαν ἀναπέμπομε σήμερον πρός τόν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἐχάρισε στόν Ὀρθόδοξο Λαό του, ἄνδρα πλήρη πνεύματος καί χάριτος οὐρανίου, ὅστις ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἔλαμψεν ὡς ἀστήρ καί λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν τῆς τοῦ Κυρίου φωτοφόρου Καθέδρας, τῆς μιᾶς δηλαδή, ἁγίας, καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς του Ἐκκλησίας.
Γονυπετεῖς προσκυνοῦμε τόν Τάφο, τήν Ἁγία Κάρα καί τόν Σταυρό τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τῶν Πατρέων Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε ἐνταῦθα ἐξ ἄλλης Βησθαΐδά, τῆς ἁγιοτόκου δηλονότι γῆς τῆς Ἀρκαδίας, τόν μιμητή τῶν Ἀποστόλων, Γερβάσιον τόν ἀοίδιμο τοῦ Κυρίου θεράποντα.
Χρέος ἱερό καί καθῆκον ἅγιο ἐκπληροῦμε σήμερον πρός τόν στοργικό πατέρα καί διδασκάλο, τόν ἐπί δεκαετίας πνευματικῶς γεωργήσαντα καί ἱεραποστολικῶς κλεΐσαντα καί πνευματικῶς τόν Ἱερόν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου ἐν Πάτραις, ὑπέρ τοῦ ὁποίου πολλά ἐμόγησεν.

Τιμή ἀποδίδομε πρός τόν ἁπλοῦν καί σεμνό, τόν μαθητή τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τόν λιτό καί ἀσκητικό, τόν γλυκύ καί αὐστηρό, τόν ἀκριβῆ τηρητήν τῶν Ἀποστολικῶν καί Ἑλληνορθόδοξων παραδόσεων, τόν ἐμπνευσμένο, τόν πρωτοποριακό καί ρηξικέλευθο ἀναγεννητή τῆς αὐστηρᾶς καί ἁγίας λειτουργικῆς μας παραδόσεως, τόν γενναῖο καί ταλαντοῦχο πνευματικό, ὁ ὁποῖος συνεκίνει μέ τήν ἁπλουστάτη παρουσία του καί ἐνέπνεε μέ τήν πυρφόρο μορφή του.

Εὐγνωμοσύνη προσφέρομε πρός τόν ποικίλοις χαρίσμασι κεκοσμημένον, τόν ὡς ἥλιον λάμψαντα καί τήν γῆν τῶν Πατρῶν οὐρανώσαντα, τόν τάς ψυχάς πυρί τοῦ πνεύματος φλογίσαντα καί τάς καρδίας τῇ δρόσῳ τῇ οὐρανίῳ δροσίσαντα, τόν ἀνάργυρο, τόν ἀκτήμονα πλήν ὅμως μέγα ἐλεήμονα, τόν ἐπίγειον ἄγγελο καί θερμουργό λειτουργό τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τόν μύστη τοῦ Λόγου, τόν φλογερό καί ἀσυμβίβαστο ἱεροκήρυκα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου σύνθημα ἀγωνιστικό ἦτο τό λόγιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «τόν γάρ ἄρχοντα παντός λαμπτῆρος λαμπρότερον εἶναι δεῖ καί βίον ἔχειν ἀκηλίδωτον, ὥστε πάντας πρός ἐκεῖνον ὁρᾷν καί πρός τόν αὐτοῦ βίον τόν οἰκεῖον χαρακτηρίζειν» (Ὁμιλία εἰς τήν Πρός Τιμόθ. PG 62. 547)

Εὐχαριστίαν ἐκ βάθους καρδίας ἐκφράζομε πρός τόν ζηλωτή πρεσβύτερο, τόν ἱδρυτή τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐν Ἑλλάδι, τόν παπά τῆς φτωχολογιᾶς, τόν προστάτη τῶν προσφύγων, τόν ἐν καιροῖς δυσχειμέροις πρωτοσύγκελλο καί πρωτέκδικο τοῦ μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου, τόν κατ’ ἴχνος τόν Χριστό ἀκολουθήσαντα, τόν γενναῖον τῇ ψυχῇ, τόν ἰσχυρόν τῷ φρονήματι, τόν τῇ πίστει ἀκλόνητον, τόν ἀνεπανάληπτο ἱερουργό τῶν τοῦ Θεοῦ ἱερῶν Μυστηρίων, τόν ἱδρυτή τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς Πατρῶν, τῆς Σχολῆς Βιοτεχνίας καί Χειροτεχνίας, τῆς Σχολῆς Ἀναλφαβήτων ἐν Πάτραις, νηπιαγωγείου, παιδικῶν κατασκηνώσεων κλπ. (πρωτοποριακές κινήσεις γιά τήν ἐποχή του), μέγαν εὐεργέτη τῆς πόλεως καί τῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

Πάντες εὐλαβῶς ὑποκλινόμεθα ἐνώπιον τοῦ γνησίου Ἕλληνος Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, «εἰς τήν καρδίαν τοῦ ὁποίου ἤσκει μεγίστην γοητείαν ἡ Ἑλληνική Πατρίς, ὥστε νά προσληφθῇ κατόπιν αἰτήσεώς του κατά τήν θρυλικήν ἐξόρμησιν τοῦ 1912-13, ὡς ἐθελοντής στρατιωτικός Ἱερεύς εἰς τήν στρατιάν τῶν Εὐζώνων. Καί ἠγωνίσθη πορευόμενος μετά τῶν ἀετοπόδων αὐτῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ἀνερχόμενος εἰς δυσπροσίτους ὀροσειράς καί εἰς πολυνέκρους συγκρούσεις, τρέχων πολλάκις εἰς τήν πρώτην γραμμήν τοῦ πυρός, διά νά προσφέρῃ τάς ὑπηρεσίας του —Θείαν Μετάληψιν, ἱεράν ἐξομολόγησιν— εἴς τινα ἑτοιμοθάνατον εὔζωνον» (Μητροπολίτης πρώην Ὕδρας Ἱερόθεος Τσαντίλης).

Γόνυ ψυχῆς καί σώματος κλίνωμεν ἐνώπιον τοῦ πεπυρωμένου θείῳ ἔρωτι ἡγιασμένου Γέροντος, διά τόν ὁποῖον ἰσχύουν κατά πάντα οἱ λόγοι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος, ὁ ὁποῖος θέλει τόν Ἱερέα:

α) Πατέρα,

β) Διδάσκαλον,
γ) Ἰατρόν, καί
δ) Κυβερνήτην.
Ὄντως ὁ π. Γερβάσιος ἀνεδείχθη Πατήρ, ὁ ὁποῖος ἠγάπησεν ὑπερβαλλόντως τά τέκνα του καί ἠγωνίσθη προκειμένου νά τά προστατεύσῃ ἐκ τῶν προβατοσχήμων λύκων, τῶν αἱρετικῶν δηλαδή καί τῆς μανίας τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ.
Ὡς πατήρ ἐχρησιμοποίησε ὅλη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς του ἐν ἀγάπῃ, αὐστηρότητι παιδαγωγικῇ καί δικαιοσύνῃ. «Ὁ Ἱερεύς βιώνει ἕνα μαρτύριο, καθ' ὅτι διά τῆς λειτουργικῆς προσευχῆς ὑπέρ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, βυθίζεται στόν ὠκεανό τόν ἀνθρωπίνων παθημάτων» (Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ, Ὀψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί, σελ. 253).
Ἐπόνεσε ὁ π. Γερβάσιος καί ἔκλαυσε μέ τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων, τούς ἐστήριξε στήν ἀδυναμία καί στήν ταλαιπωρία τους, στήν ἀνεργία, στήν ἀνέχεια, ἀλλά καί χάρηκε ὁλόψυχα στήν χαρά τους. Ἄκουσε ἐπί ὧρες τίς ἀγωνίες τῶν νέων, ξενύχτησε προσευχόμενος γι' αὐτούς. Γι' αὐτό καί σήμερα τά ἄκγονα αὐτοῦ τοῦ Λαοῦ τοῦ προσφέρουν τά ἀντίδωρα τῆς υἱϊκῆς τους ἀγάπης.
Τί νά εἴπωμε περί τῆς ἰδιότητός του ὡς διδασκάλου τῶν ὑπό Θεοῦ ἀποκεκαλυμμένων ἀληθειῶν; Ὁ τρόπος του γλυκύς, πειστικός καί ὁ λόγος του τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν μάχαιραν, συγκλονιστικός, ἀποφασιστικός, ἐπαναστατικός, μετάδοση φωτός καί πυρός, ἀφοῦ ἐγνώριζε πολύ καλά ὅτι ἡ πλέον οὐσιώδης ἀνάγκη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶναι ἡ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.
Ἀσπαζόμεθα σήμερον τά Λείψανα τοῦ σοφωτάτου πνευματικού ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίησε τά ἀπαραίτητα πνευματικά ἐπιθήματα κατά περίπτωση, ὥστε καί τόν πόνο νά ἀπαλύνῃ καί τό τραῦμα νά ἐπουλώνῃ καί τήν θεραπεία νά ἐπιφέρῃ.
Καταφιλοῦμε τά ἅγια χέρια, τοῦ στιβαροῦ οἰακοστρόφου τῆς Ἱερᾶς Νηός, τήν ὁποία ὡδήγησε εἰς εὐδίους λιμένας.
Κλῆρος καί Λαός, ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, ἐπαναλαμβάνομε ὅ,τι ἠκούσθη μυριόστομο ἐν Πάτραις, κατά τήν ὥρα τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας του, πρό πεντήκοντα ἐτῶν, ἐν τῷ Ἱερῷ καί πανσέπτῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Ναῷ: «Ἅγιος! Ἅγιος! Ἅγιος!». Ὡς ἅγιος τιμᾶται στή συνείδηση Κλήρου καί Λαοῦ.
Ἀλήθεια ἀδελφοί μου, αὐτά δέν εἶναι τά στοιχεῖα που συνθέτουν τήν ζωή ἑνός ἁγίου; Ἡ ζέουσα πίστη δηλαδή, ἡ θυσιαστική ἀγάπη, ἡ προσευχή, ἡ βιωματική ἐμπειρία, τό ἐνάρετον, συνελόντ' εἰπεῖν, κατά πάντα τοῦ ἤθους του καί τῆς πολιτείας του; Ἀκόμη, ἡ μαρτυρία τοῦ Λαοῦ, ἀλλά καί ἡ θεοσημία, ἀφοῦ Κύριος ὁ Θεός ηὐδόκησε νά φανῇ ὁ τύπος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐντός κορμοῦ δένδρου (ὁ πρῶτος καί μοναδικός ἀχειροποίητος Σταυρός πού πανορθοδόξως προσκυνεῖται), τό ὁποῖο ἐφύτευσε ὁ μακαριστός Γέροντας στόν χῶρο τῆς παιδικῆς ἐξοχῆς τοῦ Προφήτου Ἠλιού Πατρῶν;

Περί τῆς ἁγιότητος τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ διδασκάλου καί ὁδηγοῦ τοῦ Λαοῦ τῆς Ἀποστολικῆς πόλεως τῶν Πατρῶν μαρτυρεῖ καί ἡ δοκιμασία, πού προσετέθη ἐκ τῆς συκοφαντίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι πλανηθέντες ὑπό τοῦ διαβόλου ὡδήγησαν τόν ἀοίδιμον π. Γερβάσιον εἰς ὀδύνην τήν ὁποίαν ἐν εὐχαριστίᾳ πρός τόν Θεόν καί ἐν γαλήνῃ ψυχῆς διεξῆλθε. Ἀλλά πάντα ταῦτα, διά νά λάμψῃ περισσότερον ἡ ἀλήθεια καί νά φωτισθῇ ἔτι πλέον ἡ προσωπικότης καί τό ἔργον τοῦ ἀοιδίμου ἱεραποστολικοῦ ἀνδρός, καί νά δειχθῇ ἡ μεγάλη ἀγάπη καί τιμή τοῦ Λαοῦ πρός αὐτόν. Ἐξ ἄλλου «ὁ γευθείς πνεύματος Χριστοῦ δέν δύναται νά ἀποφύγῃ τήν συνάντησιν μετά τοῦ ὠκεανοῦ τῶν θλίψεων καί τῶν δυστυχιῶν. Οὗτος συμμετέχει εἰς τήν προσευχήν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τό
‘ὑπόδειγμα’ (Ἰω. ιγ’ 15)» (Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ, Ὀψόμεθα τόν Θεόν καθώς ἐστί, σελ. 367).

Ὁ π. Γερβάσιος ὑπῆρξε διωκόμενος ἐκ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ ἡλικίας, πρῶτον ὑπό τῆς δυστρόπου μητρυιᾶς του. Διώκεται ἀκόμη ἀπό τήν πτωχεία, τήν στέρηση, τήν γυμνότητα. Διατρέχει πεζοπορῶν τήν ἀπόσταση ἀπό τήν Γορτυνία ἕως τήν Μονή Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας, ὅπου στό ἐκεῖ Σχολαρχεῖο διαπρέπει ὡς μαθητής, καί διά τοῦτο φθονεῖται, συκοφαντεῖται δεινῶς καί διώκεται. Δεδιωγμένος φθάνει στήν Μονή Γηροκομείου Πατρῶν, προστατευόμενος ὑπό τοῦ συντοπίτου του λαμπροῦ Ἱεράρχου Ἱεροθέου (τοῦ Μητροπούλου). Ἀλλά καί αὐτός φεύγει γιά τόν οὐρανό ἐνωρίς πρός μεγίστην ὀδύνη τοῦ νεαροῦ τότε Γεωργίου (Ἔτσι ἦτο τό κατά κόσμον ὄνομά του). Ὅταν ἀργότερα, Ἱερομόναχος πλέον, ὁ π. Γερβάσιος τοποθετεῖται Ἡγούμενος τῆς ἰδίας Μονῆς, ἐπιχειρεῖται ὑπό τῶν «παλαιοκαλογήρων» δολοφονική ἀπόπειρα ἐναντίον του καί ἀναγκάζεται νά κατέλθῃ καί αὐτοῦ τοῦ θρόνου, γιά νά φθάσῃ στά Προσφυγικά τῶν Πατρῶν, στόν τόπο τῶν διωγμένων μαρτυρικῶν ἀδελφῶν μας ἀπό τά Μικρασιατικά παράλια, ὥστε νά γίνῃ γι’ αὐτούς, ἀλλά καί γιά ὅλους τούς Πατρινούς, ὁ λατρεμένος «Παπούλης».

Δέν εἶναι τῆς παρούσης νά ἀναφέρωμε ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα συνθέτουν τήν ὁλοφώτεινη προσωπικότητα τοῦ π. Γερβασίου καί τά ὁποῖα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θά ἴδουν τῆς δημοσιότητος τό φῶς.

Θα περιορισθῶ μόνον σέ δύο περιστατικά, τά οποῖα μαρτυροῦν περί τῆς ἁγιότητος τοῦ ἀοιδίμου πατρός.

1. Ἦτο μεσημέρι καί ὁ Γέροντας εὐλόγησε τήν τράπεζα στήν κατασκήνωση.

Τήν ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ Παπούλης πετάχθηκε ἀναστατωμένος καί ἀναφώνησε: «Μιά ψυχή χάνεται!». Χωρίς νά πῇ σέ κανένα τίποτε ἄλλο, ἔφυγε βιαστικά, ἔτσι ὅπως ἦτο μέ τό ἀντερί καί τόν σκοῦφο του, καί μετέβη μέ τά πόδια σέ κάποιο σπίτι στήν περιοχή τῶν Μποζαϊτίκων, ὅπου διέμενε ἀνάπηρη κοπέλα.

Ὅταν εἰσῆλθε, βρέθηκε μπροστά σέ σκηνή συγκλονιστική. Ἡ ἀσθενής ἐπιχειροῦσε νά κόψῃ τίς φλέβες τῶν χεριῶν της, προκειμένου νά θέσῃ τέρμα στή ζωή της. Τῆς λέγει ὁ π. Γερβάσιος: «Τί σοῦ ἔκανα παιδάκι μου καί μέ ἔφερες, γέρο ἄνθρωπο,

μέσα στό μεσημέρι ἐδῶ κάτω; Ἔχεις τό φωτοστέφανο στό κεφάλι σου καί πᾶς νά τά χάσῃς ὅλα;»
Τότε κατενόησε ἡ ἀσθενής τό λάθος της καί μέ δάκρυα στά μάτια ζήτησε συγγνώμη ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τόν Γέροντα. Ἐπέστρεψε χαρούμενος στήν κατασκήνωση καί εἶπε: «Δόξα τῷ Θεῷ! Μιά ψυχή σώθηκε!».
2. Ἦταν παραμονή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ ’70. Στήν κατασκήνωση τῶν κοριτσιῶν στά Συχαινά ἀρχηγός ἦταν ἡ ἀείμνηστη Αἰκατερίνη Ἀνδρικοπούλου. Παρά τίς προσπάθειες τῶν ὑπευθύνων, δέν βρισκόταν Ἱερέας νά λειτουργήσῃ γιά τά παιδιά τήν ἐπόμενη ἡμέρα, πού ἦταν μεγάλη ἑορτή. Οὔτε γιά πρόσφορο ἐφρόντισαν. Ἐξάλλου, τί νά τό ἔκαναν; Στενοχωρημένες ἔπεσαν γιά ὕπνο, ἀφοῦ προσκύνησαν γεμάτες παράπονο τόν τάφο τοῦ Γέροντα. Τό πρωί τούς ξύπνησε ὁ κτύπος τῆς καμπάνας τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Πετάχτηκαν ξαφνιασμένες. Ποιός χτυπᾶ τήν καμπάνα; Ἔσπευσαν στήν Ἐκκλησία, ὅπου ἔκπληκτες βλέπουν τόν ἐνάρετο ἀείμνηστο Ἱερέα, π. Νικόλαο Κογιώνη, νά στέκεται ἐκεῖ καί νά περιμένῃ. «Πάτερ ποιός σᾶς εἶπε νά ἔλθετε σήμερα νά λειτουργήσετε, ἀλλά καί ποιός σᾶς ἄνοιξε τήν κλειδωμένη πόρτα τῆς Κατασκήνωσης;» «Ὁ Παπούλης, ὁ π. Γερβάσιος, ἐμφανίστηκε σέ μένα καί μέ κάλεσε νά λειτουργήσω γιά τά παιδιά του. Ὁ ἴδιος μου ἄνοιξε τήν πόρτα», ἀποκρίθηκε ὁ π. Νικόλαος. «Πάτερ, δέν ἔχουμε πρόσφορο», εἶπαν τό ἴδιο ἀπορημένες. «Θά φροντίσῃ καί γι’ αὐτό ὁ Παπούλης», εἶπε καί πάλι ὁ εὐλαβέστατος Ἱερεύς. Καί πράγματι. Μιά γυναίκα κατηφορίζει ἀπό τήν πύλη πρός τήν Ἐκκλησία, κρατῶντας σέ καθαρή πετσέτα τό πρόσφορό της. «Κυρία μου, ποῦ ἔμαθες ὅτι ἔχουμε Ἐκκλησιασμό καί πῶς ἦρθες τόσο πρωί;», τήν ρώτησαν. «Ξεκίνησα νά πάω τό πρόσφορό μου, πρωί-πρωί στόν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Συχαινῶν γιά νά προλάβω τήν Προσκομιδή. Ἀλλά στόν δρόμο ἕνας γέροντας παπάς μέ σταμάτησε καί μοῦ εἶπε: “Κόρη μου, ποῦ πᾶς; Στόν Ἅγιο Νικόλαο ἔχει ὁ παπάς πρόσφορα. Νά τό πᾶς στήν Κατασκήνωση, γιά νά λειτουργήσουν”, μοῦ εἶπε καί ἐξαφανίστηκε. Ἔτσι ἦλθα». «Ποιός ἦταν ὁ παπάς;» Ἡ ἀπάντηση εἶναι φανερή.
Ἐπιτελοῦμε σήμερον ἀκόμη χρέος ἱερό καί πρός τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ὕδρας Ἱερόθεο τόν Πατρέα, πνευματικό τέκνο καί ἀνάστημα τοῦ π. Γερβασίου, ὁ ὁποῖος πρό τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεώς του, πολλάκις παρεκάλεσε τήν ἐλαχιστότητά μας διά τήν ἀνακομιδή τῶν λειψάνων «τοῦ ἀοιδίμου καί ἐν ἁγίοις ἀναπαυομένου», ὡς ἔλεγε χαρακτηριστικά, π. Γερβασίου.
Μάλιστα, μέχρι θαυμαστῆς λεπτομερείας, ἔδωσε ὁδηγίας περί τοῦ πρακτέου, ἅμα τῇ συμπληρώσει πεντήκοντα ἐτῶν ἀπό τῆς πρός Κύριον ἐκδημίας τοῦ Γέροντος καί Διδασκάλου τῶν Πατρῶν.
Δέος συνέχει τήν καρδία μου, ὅταν ἀναμιμνήσκωμαι τῶν λόγων τοῦ μακαριστοῦ καί λαμπροῦ, τοῦ πολυεδρικοῦ ἀδάμαντος, Μητροπολίτου Ὕδρας Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος τήν τελευταίαν φορά τῆς συναντήσεώς μας, μοῦ εἶπε χαρακτηριστικά:

«Εἶναι ἐπιθυμία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Γερβασίου νά γίνῃ ἡ ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων του, ὑπό συντοπίτου του Ἀρχιερέως».
Εἶμαι δέ ἐξόχως συγκλονισμένος, διότι κατά τρόπον παράδοξο, οἱ ἐργασθέντες κατά τήν προεργασία διά τά τῆς ἀνακομιδῆς τεχνίτες, ἀκόμη καί ὁ βοηθός των, ἔλκουν τήν καταγωγήν των ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπ' ὅπου καί ὁ μακαριστός π. Γερβάσιος.
Ἀκόμη χρέος ἐπιτελοῦμε ἔναντι τοῦ μακαρία τῇ λήξει γενομένου, Ἱεράρχου Μαντινείας καί Κυνουρίας Θεοκλήτου, του χειροτονήσαντος ἡμᾶς Διάκονον καί Πρεσβύτερον, ὅστις μέ συμμαρτυρίαν τοῦ π. Γερβασίου εἰσῆλθεν εἰς τάς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, καί ὁ ὁποῖος ἔχων ἐπί τοῦ Γραφείου του τήν φωτογραφία τοῦ μακαρίου Γερβασίου καί τήν εἰκόνα τοῦ θαυμαστῶς ἐντός τοῦ κορμοῦ τοῦ πεύκου φανέντος τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπεδείκνυε ὁδόν ἀρίστη, ἐκείνη τήν ὁποίαν ἐβάδισε ὁ τοῦ Θεοῦ θεράπων κλεινός Γερβάσιος.
Πρό πάντων δέ καθῆκον ὀφειλόμενο πρός τόν Πατραϊκό Λαό, καί μάλιστα πρός τά πνευματικά τέκνα του Γέροντος, τῶν ὁποίων πόθος διακαής ἔκαιε τά ἐσώτατά τῆς καρδίας των, ὅπως πραγματοποιηθῇ ἡ ἀνακομιδή τῶν Λειψάνων τοῦ πολυσεβάστου καί ὡς ἁγίου ὑπ' αὐτῶν τιμωμένου διδασκάλου των, καί ἀξιωθοῦν νά ἀσπασθοῦν τά ἱερά ὀστέα του, τά ὁποῖα ἡγιάσθησαν ἐκ τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί σωματικῶν ἀγώνων του ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.
Ἀοίδιμε Γέροντα, τήν ἡμέρα τῆς ἐξόδου σου ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, τά πνευματικά σου τέκνα «ἔπιπτον προσκυνητῶς πρό τοῦ σκηνώματός σου, ἔχοντος ἐστολισμένον τό πρόσωπον διά τήν τελικήν πορείαν. Ἠσπάζοντο χεῖρας καί πόδας, κλαίοντες καί ζητοῦντες τήν πολυπόθητον εὐχήν σου» (Μητροπ. Ὕδρας Ἱερόθεος).
Σήμερον πλῆθος τῶν ἐκγόνων σου, Κλῆρος καί Λαός, προσπίπτουσι καί πάλιν προσκυνητῶς πρό τῶν ἱερῶν Λειψάνων σου, καί ραίνουν μέ δάκρυα καί μύρα καί ρόδα τά ἡγιασμένα ὀστέα σου, καί λιτανεύοντες αὐτά ἐπί τῶν ὤμων ὡς θησαυρόν πολύτιμο καί ἀειλαμπῆ, ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἱκετεύουσί σε:
«Ὡς παρρησίαν ἔχων πρός Θεόν, ἱκέτευε Χριστόν τόν ἀγαθόν, καί ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις τῶν κινδύνων καί περιστάσεων φύλαττε, ἱερώτατε πατήρ ἡμῶν Γερβάσιε.
Δεήθητι ὑπέρ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ φιλοθέου καί φιλαγίου Λαοῦ, ὑπέρ τῶν ἀρνίων σου τῶν ἠγαπημένων, ὡς χαρακτηριστικά ἀποκαλοῦσες τά παιδιά καί τούς νέους».
Ἡμεῖς πάντες τόν Θεόν δοξάζοντες τόν σέ δοξάσαντα, χρεωστικῶς ὕμνους ἐκ καρδίας πλέκομεν καί προσφέρομέν σοι, τῷ ἀοιδίμῳ καί γεραρῷ, διδασκάλῳ καί πατρί:
«Χαίροις Ἀρκαδίας θεῖος βλαστός, χαίροις Ἐκκλησίας ἱερώτατος θησαυρός, χαίροις τῶν Πατρέων διδάσκαλος ὁ θεῖος, Γερβάσιε θεόφρον σκέπε τά τέκνα σου».

Πηγή: i-m-patron.gr